

פרשיית השבוע

מגזין להגות והסברה יהודית

פרשת ניצבים
וראש-השנה

תשפ"ב

גיליון מס' 553

על השולחן

הרב אברהם ישראל פרידמן

רבקה. לשניהם - כך זה נראה - מעמד זהה.

ולא היא.

הרבה לפני ההליך המעשי, התשובה דורשת מאתנו לחזור... אל עצמנו! אל ה'חלק אלוק ממעל' שכבר נמצא איתנו. לא בשמיים ולא מעבר לים היא. אין צורך להרחיק לכת. התשובה לפני-הכל זו ההבנה שה'אני' העמוק ביותר, האמיתי ביותר, זה הרוחני. הנשמתי. ההבנה שהרצון הכי כן שלי זה "לעשות רצונך". ה'שאור בעיסה' הוא אדם שמנסה להפריע לאישיות הטבעית שלי לפרוח כפי שהיא באמת אוהבת.

עם יד על הלב, כל שנה מחדש אנו עומדים בפנינו מחדש נוכח המשבר של 'היום שאחרי' יום-הכיפורים, היום הקדוש בו היינו שרויים בערפלי-טוהר, כמלאכים.

איך - קשה שלא לתהות - זה קורה לנו כל פעם

... אם עד עכשיו כינינו

**עצמנו בתארי-גנאי
אישיים כגון: 'אני בטלן';
מהיום עשינו שינוי של
360 מעלות ואנחנו
מוצאים את ה'אני'
מהלקסיקון**

כולנו חקלאים

ועשיתם עלה. בכל הקרבנות כתיב והקרבתם וכאן כתיב ועשיתם. אמר להן הקב"ה: מכיון שנכנסתם לדין לפני בראש השנה ויצאתם בשלום - מעלה אני עליכם כאילו נבראתם בריה חדשה (ירושלמי פרק שני מסכת ראש-השנה)

"בריה חדשה" נשמע חלום שכולנו היינו רוצים להיות בו. להזדכך ולהיטהר ולהיות הרבה יותר - להיות איך שהיינו רוצים להיראות באמת. (אם היה לנו את יישוב-הדעת המתאים).

אבל איך באמת קורה הפלא הגדול? ומהו באמת הרעיון של "בריייה חדשה" אם אדם רק החליט שהוא חוזר לדרך הסלולה והנכונה? איך ההחלטה הזו - בפרט שהדרך עוד ארוכה-ארוכה - מולידה אדם חדש? חידה שתומה!

גדולה תשובה שמקרבת את האדם לשכינה שנאמר שובה ישראל עד ה'. התשובה מקרבת את הרחוקים. אמש היה זה שנאו לפני המקום משוקץ ומרוחק ותועבה. והיום הוא אהוב ונחמד קרוב וידיד.. (רמב"ם הלכות תשובה פרק ז' הלכה ו')

טעות רווחת בעורכנו.

בפרט בנושאים שאנו עלולים למעוד בהם שוב ושוב (כמו נושא 'שמירת העיניים') אנו עלולים לתעות כי העבירות הן חלק מה'אני' שלי, חלילה. כביכול, מתגוששים מולי כל בוקר מחדש 'יצר טוב' ו'יצר רע' שבקרבני, וכל אחד מבקש את הבכורה. כמו הבנים המתרוצצים בקרבה של

מחדש? איך קורה שהרוגעלך של מוצאי-היום מצליחים לעמעם את הרגשות העילאיים וה'קבלות' הגדולות?

לאחר התבוננות ומחשבה - יחד עם עוד כמה חברים מתבוננים - הבנו שהתשובה פשוטה למדי: אנחנו לא באמת מאמינים שאנחנו יכולים להיחלץ מהבוץ. בתת-מודע שלנו אנחנו חשים שהעבירות אותם אנחנו עוברים לעיתים קרובות - הן חלק מהאישיות שלנו. מהטבע האנושי שלנו. אנחנו מתקשים להפריד בין העבירות לעצמיות שלנו.

אם רק נשנן ונאמין בלבב-שלם כי העבירות מגיעות מ'אורח' ששמו יצר-הרע (ראה גמרא סוכה נב, א ושם), נוכל להפנים את אשר נדרשים אנו להפנים: ה'אני' שלי - זה ה'חלק אלוק ממעל' שבקרבני. זה החלק הנשמתי שבפנים. העבירות הן בריאה שברא הקב"ה של 'יצר הרע' שמפתה אותנו לעשות מעשים שאינם מתאימים לאופיינו. למה שאנחנו באמת. אלו חיקויים. הדרך הזו לא לנו, כי בליבנו אש.

מסיבה זו בדיוק הדרך תשובה כבר עושה אותנו 'בריה חדשה'. כי אם עד עכשיו קראנו לעצמנו תארי-גנאי אישיים כגון: 'אני בטלן'; 'אני מאחר לתפילה'; 'אני כעסן'. מהיום עשינו שינוי של 360 מעלות ואנחנו מוצאים את ה'אני' מהלקסיקון

על השולחן

הרב אברהם ישראל פרידמן

שנת השביעית המזמינה לו אפשרות לעשות פסק - זמן בכדי להתעסק בצרכי נשמתו, מזכירה לו כי הוא למעשה בכלל איש של נשמה.

השאר, זה צרכי חיים וטרדות-קיום. נכון, קשה אולי להסתדר בלעדיהם, אבל אין הם מכתוב תיוג וזהות. זה רק ציפוי. בשנה זו, בעל השדה מתערטל מכל 'אדמתיות' חומרית. כמה שזה קשה. אין לכם מושג כמה. זה כמו 'עקידת יצחק'.

כשאתה מפקיר את כל היבול שלך ואתה מרגיש שהקרקע רועדת מתחת לרגליך, שהפקרת את עצמך, את הזהות הכי-עצמית שלך - אתה מוכן לקבל זהות חדשה-ישנה: הזהות הרוחנית היהודית.

בימי התשובה - כולנו גיבורי-כח. כולנו חקלאים של שביעית.

ההתעסקות היתירה בעולם הרוח והטוהר - מזכירה לנו, היטב מזכירה לנו, לשם מה הגענו לעולם, אולם מעל הכל - מי אנחנו. מה הזהות האמתית שלנו.

לעיתים אנחנו עלולים - כאמור - להרגיש שה'יצר הרע' הוא חלק מהזהות שלנו. מהאופי הטבעי שלנו. באה תקופת הבלימה של הימים הקדושים ונותנת לנו כיוון חדש לחיים. ולזהות.

כך נעשינו 'בריה חדשה'. אנחנו מזכירים לעצמנו שמעולם ועד עולם לא היינו 'חקלאים'.

אנחנו אנשי ה'.

והתאנים. הכל - של הבורא. הוא הזן ומפרנס לכל (כרעיונה של שבת קודש).

אולם ברובד נוסף, דומה שיש כאן אמירה גדולה ומשמעותית בהרבה.

הלא אין אדם שמזוהה עם עבודתו כמו החקלאי. איש-האדמה, נותן כל ליבו ונפשו למען שדותיו. גם בעוד עיניו טרוטות הוא ישקה את פרי-יבולו. כאן מרכז חייו ומעל הכל - מהותו.

אם תשאלו חקלאי ספונטנית: 'מה הזהות שלך', הוא לא יתמהמה לו אף לרגע (בניגוד - אולי - לבעלי מקצועות אחרים) ומיד ישיב: 'חקלאי'. זו הזהות שלו. זה הוא.

אבל בשנה השביעית - הכל נאלם. הוא מזכיר לעצמו, שעם כל הכבוד לעמל-כפיו, זה סך-הכל דרך להביא פרנסה הביתה, לחם לפי-הטף. אין כאן אידיאה גדולה כפי שמצטיירת.

גם הוא - איש האדמה - קודם-כל יהודי. אדם ש'חלק אלוק ממעל' בקרבו, וזו, זו האישיות שלו.

... כשאתה מפקיר את היבול שלך, אתה מפקיר למעשה את הזהות הכי-עצמית שלך - כחקלאי. עכשיו אתה מבין שהזהות האמתית שלך זו הנשמה.

כולנו חקלאים

של עולם החטאים.

ה'יצר הרע' משתלט עליי. ה'יצר הרע' גורם לי לחבל באופיי וטבעי ולהתבטל. ה'יצר הרע' טורד את מנוחתי וגורם לי לאחר. אורח זר חדר אל ה'אני' שלי.

מהיום אני 'בריה חדשה', כי אני מחליף את זהותו של ה'אני' שהכרתי. אני אדם חדש. אדם רוחני. נשמתי. נטו. ה'אני' שלו קדוש וטהור. זך מכל רבב.

לא אותו אחד שהפכתי אותו בעצמו לבעל שמות-גנאי.

לכה דודי לקראת כלה, פני שבת-שביעית נקבלה. בעוד ימים אחדים שבת שביעית תפרוס כנפיה על היקום הארצי-ישראלי ותבשר את בשורת האמונה.

מאות חקלאים ואלפי-אלפי דונמים ינחו מנוחת שבת, מנוחה יפה ואצילית. הטרקטורים ידממו, המחרישות גם. שבת.

החקלאים ינטשו את שדותיהם לטובת 'כוללי חקלאים' ויקדישו את השנה הקרובה - בעיקר - לעבודת ה' במקום עבודת אדמה. שבת-קודש, יומא דנשמטא.

המושכל הראשון שאנו יודעים על שביעית - זה רעיון הנפל דגל האמונה. החקלאי מפקיר את כל יבולו ובעצם מזהיר כי לא שלו המה האפרסקים

הפנקסו של מהנך

דילחות הינוכיות אקטואליות

מה שהולך להתגלות

בימים הנוראים

(מאמר שני בסדרה)

הרה"ג רבי יחיאל פליסקין

מכון 'שתולים' - לנוער מתמודד

הזכרנו בשבוע שעבר שיש כמה מחסומים שחוסמים אותנו מלהעריך את הטוב הזה של הנערים המתמודדים שעושים איזה 'חיוזוק' קל בימים הנוראים. נמשיך ונפרט.

חסם 1: האם הנקודה היהודית קיימת גם אצל חרדים?

יש כאלו שמאמינים ברעיון 'הנקודה היהודית' רק לגבי חילונים, כמו 'ארוז מדימונה' שמניח תפילין או 'אורה מקרית שמונה' המדליקה נרות שבת, שזה בוודאי מראה על הנקודה היהודית שבהם, אבל לא לגבי נערים או נערות שנוולו בבית חרדי. כביכול אם הניצוץ היהודי לא הצליח למנוע את התדרדרותם, משמע שהוא לא קיים...

ולכן הבה נשנן לעצמנו את האמת הפשוטה, שהנקודה היהודית חיה ובווערת גם בקרב ילדינו המתמודדים, ואותם מצוות שהם כן מצליחים לקיים, הם ביטויים של אותה נקודה יהודית.

חסם 2: האם המחמאה מגיעה ל'ראש השנה' או לבן שלנו...

מעשה בבחור מתמודד, שחודשים ארוכים לא הלך לבית הכנסת וכמעט שלא התפלל. הוריו היו מלאי ביקורת כלפיו.

והנה הגיע יום ראש השנה, והבחור לבש חליפה וטלית, הלך לבית הכנסת והתפלל במשך כמה שעות. כאשר שמעתי על כך, צהלתי ואמרתי להורים: "תראו איזו התקדמות, הנה האור שבשנמתו בוקע ועולה. נו, תנו לו מחמאה!".

אך האב דחה את דברי ב'סברא': "אין כאן

ראיה, שהרי מדובר על ראש השנה, ו'ימא הוא דקא גרים' (היום הוא שגורם), אין כאן שום הוכחה על התקדמות מצידו!"...

כמה חבל אם זו הגישה.

חסם 3: המקסימליסטיות שהורסת

יש כאלו שסבורים שאם לא מקיימים את כל המצוות באותה רמה, זה לא שווה כלום.

מעשה שהיה פעם בראש השנה, שסיפר אחד המסובים על שולחנו של רבי שלמה זלמן אויערבאך זצ"ל, על תלמיד חכם פלוני שראה את אחד המתפללים מתרגש ביותר בעת ברכת התקיעות, ואמר לו: "וכי בברכת אשר יצר וכד' הנך גם כן מתעורר כל כך? ומהי עדיפותה של ברכת שופר, הלא חיובם שווה, ולמה זה נרעשת בברכה זו דוקא?".

כשמוע רבי שלמה זלמן את הדבר, נודעזע ואמר בסערת רוח: "היאך מלאו לבו של אותו תלמיד חכם לצנן התעוררותו של אדם בזמן נעלה כזה?". ולא נתקרה דעתו זמן רב ממאורע זה.

ובהזדמנות אחרת כאשר שמע רבינו מפי תלמידו הערה דומה, הוכיחו רבינו שאין זה נכון כלל, ובודאי מדרכי דקדוק ההלכה הוא להזהר לפעמים בדבר מסוים יותר מבחברו, כפי נטיית והרגשת הלב (עפ"י הליכות שלמה ח"ב פ"ב).

חסם 4: תערוכת טוב ברע

לפעמים הטוב והרע כל כך מעורבים זה בזה, שלא קל להבחין בטוב.

הכרתי בחור מתמודד, שלא היה שומר שבת, אך היה צם בכל הצומות. שאלתי אותו מה הפשט בזה, והשיב לי: פשוט מאד, שבת קשה לי לשמור, אבל צומות זה קל לי, אני פשוט לא אוכל וזהו.

באחת השנים, לאחר תשעה באב שחל במוצאי שבת, סיפר לי הבחור הזה כך: בשבת של ערב תשעה באב, הייתי בטבריה, ולקראת סוף השבת, נוכחתי לראות שאין לי שום אוכל לסעודה המפסקת. ובכן, קניתי בעיצומה של השבת שווארמה, ואכלתי את זה לסעודה המפסקת.

ומיד הוסיף ושאל אותי: "נכון אני משוגע שעשיתי את זה? חיללתי שבת בשביל תשעה באב?". אמרתי לו: "אתה לא משוגע, יש כאן גילוי נפלא של קדושה מהנשמה שלך".

שימו לב, לא אמרתי לו שהוא עשה מעשה נכון, אולם הראיתי לו את נקודת האור שהתגלתה מתוך המעשה.

הורים יקרים!

הרבה אור הולך להתגלות בימים נוראים הבעל"ט! הכינו עצמכם לראות את האור, לקבל אותו, ולשמוח בו, ונכתב ונחתם כולנו לשנה טובה ומתוקה. מה קורה אתו והוא לא מבין ולא קולט מה קורה לו. ולוקח לו כמה שבועות וכמה חודשים עד שהוא עושה קצת סדר בכל הבלבול הזה.

החוויה החדשה שהוא לא מכיר אותה הוא נולד למציאות חדשה שהוא לא מכיר אותה ולכן הוא בפחד.

תלמודא

חושג תלמודי אחד

היאך ביקשה הנה "בקשות אישיות" בראש השנה?

פולמוס הלכתי נודע עוסק בשאלת בקשות אישיות בראש השנה. בעוד ומובא בשם הזוהר הקדוש כי העושה כן הריהו ככלב המבקש "הב, הב", צא וראה שהעולם נוהג היתר בדבר. ויש להבין.

בהקשר זה יש לציין שמצאנו לאחד מגאוני החסידות שביאר באופן מופלא את הדו-שיח בין חנה לעלי הכהן, כמפורט בהפטרה אותה נקרא בעיצומו של ראש-השנה (מאחר וכידוע זה ארע ביום הזה).

לאחר שחנה מבקשת ממנה כי יעתיר בעדה שיהיו לה ילדים תוהה עלי בפניה: "מדוע תשתכרין, הסירי יינך מעליך!", וזאת משום שראש-השנה היום וזהו יום של 'מלוך על כל העולם כולו בכבודך'; לא יום של בקשות אישיות, שהוא צמצום כל מהלך היום שהוא גבוה ונורא ביותר!

משיבה חנה: "ואשפוך נפשי לפני השם" - אדרבה, התפילה היא בכלל השתפכות הנפש, תמצית הביטול כלפי ריבון העולמים, ונכון שיש כאן בקשות אישיות, אבל צורת התפילה ואופייה מסמלים ביטול מוחלט, שהיא לב ומהות עניין ההמלכה של ריבון העולמים עלינו כמלך, וכאן למעשה נעוץ כל העניין הגדול הזה, דווקא בתוך בקשות שנראות גשמיות.

ויש להטעים זאת לאור מה שלימד פעם המשגיח רבי חצקל לוויינשטיין זצ"ל כי אין התפילה כמו 'כספומט' - אמצעי לקבל משאלותינו; כי-אם התפילה היא המטרה בעצמה! ההתקרבות והחיבור להקב"ה, שהוא למעשה מביא לאדם צרות ומועקות כדי שיעתיר ויתפלל אליו!

מעתה אפשר ליישב מנהגנו בזה כן לבקש בקשות אישיות ביום הדין, והוא שאם האדם מבקש בקשות אישיות מתוך מחשבות של איך לעשות לעצמו שנה טובה גרדיא, אכן הריהו ככלב המבקש "הב, הב"; ברם, אם מבקש בעד נפשו בכל לב ונפש, בדרך התחננות, כמיהה והשתפכות-הנפש, הרי שכאן מבקש את בוראו ולא את צרכיו האישיים, ולכן בצורה זו של תפילה, שפיר ניתן להתפלל ולבקש בעד בקשות אישיות. והבן כי נפלא הדבר.

משה וינטרמן שמר על השופר עמו בכל תקופת מאסרו בסקרו'יסקו-קמינה וגם כאשר הועבר למחנה צ'נסטוחובה, אך לא הספיק לקחת אותו עמו כאשר נלקח לבוכנוואלד. השופר נשאר במחנה צ'נסטוחובה, בידי של אחד האסירים. עם שחרור המחנה, הוחזר השופר לקהילה היהודית בעיר ומאוחר יותר נמסר למשפחה פרטית בניו-יורק, ארצות הברית.

לאחר שעלה ארצה לימים דאג להעביר את השופר למשמרת-עולם.

מכאן ואילך המשימה, מלאכת-הקודש, לא הייתה נראה קלה בעליל.

ממשיך וינטרמן ומספר: "בפיק-ברכיים הצלחתי לעבור בשלום את השביל כשהקרבן באמתחתי, אולם עדיין לא ידעתי איך עושים שופר? ממה מתחילים? נותני עצות לא חסרו, זה אומר להשרות את הקרבן במים רותחין וזה מייצע דווקא במים צוננין, ועוד אחד סבר שיש להרתיחו בתוך חלב רותח. אינני זוכר בדיוק כיצד עשיתי. נדמה לי שריכתי את הקרבן בדמעות שנשרו מעיני..."

למרות הסיכון הרב, יצר וינטרמן את השופר והביאו ערב החג לידי האדמו"ר. השמועה על השופר עברה מפה לאוזן וביום המיוחל הצטופפו האסירים להתפלל ולשמוע את האדמו"ר תוקע בשופר.

בין המתפללים היה ר' אברהם אלטמן ז"ל שסיפר ברטט על אותו מעמד:

"את התפילות שקיימנו למחרת, בצריפו של הצדיק, אין לתאר כלל. הבכיות והיללות, תפילה בכוונה שכזאת, אפשר היה להתפלל רק שם. וכאשר הגיע הצדיק לפני תקיעת השופר לאמירת "מן המיצר קראתי י-ה", הייתה לנו תחושה, או הרגשה, כאילו אמירה זו בקעה רקיעים, וכל הפמליה של מעלה ירדה כדי להשתתף בתפילתנו זו שנבעה מעומקא דליבא. לא! תפילה שכזאת לא שוכחים לעולם..."

[...] זה היה באותה שנה שכל קרובינו, יקרנו, הורינו ובני משפחותינו נרצחו.

הייתה לנו מין הרגשה שגם הם, יקרנו, משתתפים בתפילתנו זו. בתפילה זו הזדכנו והתעודדנו. תפילה זכה זו, בלוויית קולות התרועה שבקעו מן השופר, נתנה לנו כוח לעמוד בכל הייסורים והתלאות שהתייסרנו בהם..."

אנשי העשה

סיפור יהודי לשלחן שבת

מעשים ולקחם בצידם:

"קולות התרועה מהשופר

נתנו לו כח לעמוד בכל

הייסורים"

סיפורו המרטיט של השופר

חגטו טרזין

המשימה להשיג את השופר בגטו טרזין ערב ראש השנה תש"ד הייתה נראית סבוכה עד בלתי-אפשרית. אבל האדמו"ר רבי יצחק פינקלר מראדושיץ' היה נחוש.

הוא פנה לר' משה וינטרמן, בן עירו ומיושבי המחנה, ופקד עליו לפעול ביתר-שאת למען מצוות היום הקדוש. "רבי יצחקל", שחזר וינטרמן לימים, "קרא לי ואמר לי בערך כך: משהל'ה, השגנו קרבן של איל. אתה עובד במסגרייה של המחנה. עליך מוטלת המשימה להתקין שופר כשר לתקיעות בימים הנוראים.

"יודע אני יפה [אמר הרבי] שהדבר כרוך בסכנת נפשות, ואף על פי כן עליך לקחת על עצמך סיכון זה. [...] הייתי נבוך ופרצתי גם אני בבכי. מושג לא היה כיצד מבצעים משימה קשה זו. איך מעבירים את הקרבן לבית-החרושת, כשלושה קילומטרים בקירוב, הכרח היה לעבור בשביל, אשר משני צדדיו סיירו משמרות של אנשי ס"ס שהחזיקו עין פקוחה וערכו חיפושים מדוקדקים אצל כל עובר ושב. [...] פחד נורא תקף אותי, אך לא יכולתי לעמוד בפני דמעותיו של רבי יצחקל - והסכמת".

יש ספרים שפשוט לא מפסיקים לקרוא אותם שוב ושוב.

בס"ד

'דרכו' – זה לא עוד ספר.

זו יצירת-איכות משובחת וייחודית מקולמוסו הנובע והנוגע-ללב

של הסופר הצפתי הרב אברהם! פרידמן.

לרגל זמן אלול והמועדים הקרבים. הספר, שכבש בסערה בחים רבים בצפת, יצא לאור בפורמט מוקטן וידידותי ובמהדורה עשירה ומיוחדת. קרוב ל-100 מאמרים משובחים ומקוריים שלא ישאירו אחכם אדישים.

מזל איתנו לזמן אנוש אנוש אנוש

4319-4319 איוניק צמאי ויוניק פאביס

400-
עמודים

מהדורה רגילה: 20 ש"ח
מהדורה מורחבת: 25 ש"ח בלבד!
לפרטים ורכישה (לא ניתן להשיג בחנויות):
פלא' – 050-4116867
NIT: abyisrael@gmail.com

לתשומת-ליבכם! מהדורת הדפוס מצומצמת! ניתן לקבל את הגיליון למייל ללא תמורה

בשליחת דוא"ל לכתובת: abyisrael@gmail.com

חלווה הלכה

אקטואליה מזווית יהודית

א.י.פ.

תכלה שנה

כמה מחשבות לסיכום שנה מאתגרת

1.

בימי הסליחות - כך אני מרגיש לפחות - אני נכנס 'להילוך גבוה'. אתה לא יכול לנהוג בצורה שגרתית ביום, בשעה שאתה שאתה מבקש 'סליחות' בלילה... אתה לא יכול להמשיך ולמעוד במעידות היומיומיות, שכן הרי-זה כמו שאומר: 'אחטא ואשוב', וגרוע מכך: 'טובל ושרץ בידו'.

ימי הסליחות מחייבים להיכנס לאווירה אחרת, מרוממת יותר. בימים הללו כל תפילה צריכה להיראות אחרת. כל לימוד. כל המהלך צריך להיות מהלך של 'ימי סליחות', ימי התרפקות זוך וקרבה.

אם אנחנו אנשי אמת.

2.

טוראים (-כותבי טורים) נהגו לערוך 'סיכום-שנה'. דרך-כלל הם מתעסקים ב'קללותיה' של השנה האחרונה (ובשנה האחרונה היו הרבה - למרבה כאבנו), בעוד ומעטים נוהגים להתעסק ב'ברכותיה'. ברצוני דווקא לכרוך את ה'מרור' וה'מצה' ביחד.

שלל האסונות הכואבים שניתכו עלינו בזה אחר זה (אסון מירון, קרלין, מיאמי ועוד) הדהדו מסר אחד שהיה שזור בין כולם: שום-דבר איננו בטוח. שום-דבר איננו חתום. הכל עדין ושברירי. אין שום ביטחון שפרנצ'עס בהכרח עמידים; ואין שום ביטחון שהתכנסות המונית (שכל שנה נגמרת בטוב בס"ד) תיגמר כך.

הנה ה'מרור'. ומה ה'מצה'?

שדווקא התחושה של אבדן-השליטה שלנו על ההגה, מאפשרת לנו ביטחון מוחלט בבורא מנהיג ומנווט הכל. דווקא העובדה שאין לנו ביטחון בכלום - מעניקה לנו ביטחון אמיתי שהכל נמצא בידיים טובות. בחינת הסוכה.

3.

ולסיום.

אולי כתבנו על זה בשנים אחרות, אבל אי-אפשר לפסוח על זה מידי ערב הימים הנוראים - הימים והתפילות. וגם, ימי החמצה ללא-מעט אימהות שחשות שהן לא מספיקות להתפלל הרבה שכן טרודות הן בטיפול בילדים הרכים. אז הנה תזכורת.

כך התבטא פעם מרן הגרא"ל שטיינמן וצוק"ל (וכן מקובל בשם מרן המשגיח רבי אליהו לופיאן וצוק"ל):

"אמא המטפלת בילדיה ובקושי מצליחה לפתוח את המחזור בימי ר"ה, אין לה מה לדאוג מכך כאילו חלילה איזו שנה תהיה לה מחמת כך, כי אדרבה - בזכות המצוה הזאת שהיא צריכה לעשות שמטפלת בילדיה היא תזכה לשנה טובה!"

צילום - שיאור מור יוסף

בואו לחוות את החגים מחדש.

בס"ד

'דרכו' - זה לא עוד ספר.
זו יצירת-איכות משובחת וייחודית
מקולמוסו הנובע והנוגע-ללב
של הסופר הצפתי הרב אברהם י. פרידמן.

לרגל זמן אלול והמועדים הקרבים, הספר, שכבש בסערה בתים רבים בצפת, יוצא לאור בפורמט מוקטן וידידותי ובמהדורה עשירה ומיוחדת. קרוב ל-100 מאמרים משובחים ומקוריים שלא ישאירו אתכם אדישים.

מאז איתנו למסך אנשי אהל
4311-4116867 לחינוך צפתי וחינוך בארץ.

400-
עמודים

מהדורה רגילה: 20 ש"ח
מהדורה מורחבת: 25 ש"ח בלבד!
לפרטים ורכישה (לא ניתן להשיג בחנויות):
פלא' - 050-4116867
NIT ל': abyisrael@gmail.com